

A painting of a woman in 18th-century attire, likely a courtesan, holding a bouquet of flowers and a card. She is looking back over her shoulder. The background is a warm, golden-brown color with a large, arched window or doorway on the left.

kamelyalı kadın

ALEXANDRE DUMAS FILS

ANTİK

KAMELYALI KADIN

Alexandre Dumas Fils

ANTİK DÜNYA KLASİKLERİ
Ocak 2015

I

Fikrimce, bir dil ciddi bir şekilde öğrenildikten sonra konuşulabilirdi gibi, roman kahramanları da insanlar çok iyi incelendikten sonra yaratılabilir.

Henüz uyduracak yaşa gelmediğim için anlatmakla yetineceğim.

O halde, okuru, kadın kahramanı dışında bütün kahramanları hâlâ hayatta olan bu hikâyenin gerçekliğine inanmaya davet ediyorum.

Zaten, benim tanıklığım yetmezse, burada derlediğim olayların çoğunu doğrulayabilecek insanlar Paris'te bulunuyor. Bütün bunları, özel bir durum sayesinde yalnızca ben yazabilirdim, çünkü yalnızca ben, onlar olmadan tam ve ilginç bir hikâye oluşturmanın imkânsız olduğu son ayrıntıların tanığıydım. Bu ayrıntıları işte şöyle öğrendim: 1847 yılının 12 Mart'ında, Lafitte Sokağı'nda, mobilya ve zengin bir antika eşya koleksiyonu satışını ilan eden büyük, sarı bir afiş okudum.

Bu satış, ölen birinin ardından yapılıyordu. Afişte ölen kişinin adı geçmiyordu, ama satışın, Antin Sokağı, 9 numarada, ayın on altısında, öğleden saat beşe kadar yapılacağı, ayrıca ayın on üçüncü ve on dördüncü günlerinde daire ile eşyaların görülebileceği bildiriliyordu.

Oldum olası bu tür ilginç şeylere meraklıyım. Kendi kendime bu satışı kaçırmamaya söz verdim, bir şey almasam da, en azından görmüş olurum.

Ertesi gün, Antin Sokağı, 9 numaraya gittim. Sabahın erken saatiydi, bununla birlikte daire çoktan erkek, hatta kadın ziyaretçilerle dolmuştu; bu kadınlar, kadifeler giyindikleri, kaşmir şallara büründükleri, kapıda şık kupa arabaları onları beklediği halde gözleri önüne serilen lüksü şaşkınlık, hatta hayranlıkla seyrediyorlardı.

Bir süre sonra bu hayranlığı ve şaşkınlığı anladım, çünkü incelemeye koyduğumda, bir metresin dairesinde olduğumu kolaylıkla anladım.

Oysa eğer yüksek tabakadan kadınların görmeyi arzuladıkları bir şey varsa, -burada da yüksek tabakadan kadınlar vardı- bu da şatafatlı arabaları her gün kendilerinkine çamur sıçratan, Opera'da, Les Italiens'de kendi locaları yanında locaları bulunan, güzelliklerinin, mücevherlerinin, skandallarının eşsiz zenginliğini Paris'te sergileyen bu kadınların evleridir.

İçinde bulunduğum dairenin sahibi ölmüştü, şimdi kadınların en namuslu olanları dahi onun yatak odasına kadar girebilirlerdi. Ölüm, bu muhteşem çirkefin havasını temizlemişti, zaten eğer bir bahaneye ihtiyaçları olursa, kime geldiklerini bilmeden bir satışa geliyorlardı. Afişleri okumuşlardı, afişin vaat ettiği şeyleri ziyaret etmek ve seçimlerini önceden yapmak istiyorlardı; bundan daha doğal bir şey olamazdı. Bu da bütün bu harika şeylerin ortasında -kuşkusuz kendilerine öylesine garip hikâyeler anlatılmıştı ki metres hayatının izlerini aramalarını engellemezdi.

Maalesef sıralar tanrıça ile birlikte ölmüştü, bütün iyi niyetlerine rağmen, bu hanımlar yalnızca ölümden sonra satılacak eşyaları görebilmişlerdi, kiracı hayattayken satılanlardan hiçbirini bilmiyorlardı.

Bununla birlikte, alışveriş için ne gerekiyorsa vardı. Mobilyalar müthişti. Gül ağacından mobilyalar, Boule mobilyaları, Çin ve Sevr

vazoları, Saksonya heykelcikleri, satenler, kadifeler ve danteller, hiçbir şey eksik değildi.

Dairede gezindim, benden önceki meraklı soyluları takip ettim. Acem kumaşıyla kaplı bir odaya girdiler, ben de girmeye yeltendiğim zaman onlar meraklarından dolayı utanmış gibi yüzlerinde hafif bir gülümsemeyle odadan çıktılar. Bu, bende bu odaya daha çok girme arzusu uyandırdı. Burası, ölünün israfının en üst noktaya kadar yayıldığı gösteren ince ayrıntılarla döşenmiş bir giyinme odasıydı. Duvara dayanmış üç ayak genişliğinde, altı ayak uzunluğunda büyük bir masanın üstünde Aucoc ve Odiot tarzı işçiliğin en değerli parçaları göz kamaştırıyordu. Burada müthiş bir koleksiyon vardı, evinde bulunduğumuz kadın gibi bir kadın için öylesine gerekli olan bu bin parçanın bir tanesi bile altın ya da gümüş dışında bir metalden oluşmuyordu. Bununla birlikte, bu koleksiyon ancak yavaş yavaş yapılabildi, bunu tamamlayan aynı aşk değildi.

Bir metresin giyinme odası karşısında çekinmiyordum, her ne olursa olsun, tüm ayrıntıları incelemek hoşuma gidiyordu, titizlikle işlenmiş tüm takımlarının çeşitli baş harfler ve farklı nişanlar taşıdığını fark ettim.

Her biri zavallı kızın hayatını gözümde canlandıran bütün bu eşyalara bakıyor, kendi kendime Tanrı'nın onun için bağışlayıcı olduğunu söylüyordum, çünkü olağan cezaya ulaşmasına izin vermemiş, yaşlılıktan önce, lüksü ve güzelliği içinde ölmesine izin vermişti.

Gerçekten de, sefahatle geçen bir hayatın çöküşünü görmekten daha acı verici bir şey var mıdır, özellikle kadında? İçinde en ufak bir özsaygı kalmamıştır, hiçbir ilgi uyandırmaz. Bu bitmez tükenmez pişmanlık, takip edilen kötü yoldan değil, kötü yapılmış hesaplar ve kötü kullanılmış paradan ileri gelmektedir, ıstılabilecek en üzücü şeylerden biridir bu. Eskiden bu âlemin içinde bulunmuş yaşlı bir kadın tanımıştım; geçmişinden, yaşlılarının dediğine göre az çok annesi kadar güzel bir kız kalmıştı yalnızca. Annesinin çocukluğunda onu beslediği gibi yaşlılığında da kendi-

sini beslemesini buyurduğu sıralarda yalnızca “Kızım” dediği bu zavallı yaratığın adı Louise’di, annesine boyun eğerek, sanki başka bir meslek öğretseler onu da aynı şekilde yaparmışçasına isteksiz, tutkusuz, arzusuz kendini veriyordu.

Ardı arkası kesilmeyen, üstelik erken gelişmiş bir fuhuş hayatının manzarası, bu kızın kronik hastalığıyla beslenince, Tanrı’nın belki verdiği, ama kimsenin de geliştirmeyi düşünmediği iyi ve kötü algısını öldürmüştü.

Neredeyse her gün aynı saatte bulvarlardan geçen bu genç kıızı her zaman hatırlayacağım. Annesi, gerçek bir anne nasıl olursa o şekilde kızına sürekli eşlik ediyordu.

O zaman çok gençtim ve asrımın basit ahlakını kabul etmeye hazırdım. Bununla birlikte, bu rezilce gözetimin bende horgörü ve tiksinti uyandırdığını hatırlıyorum.

Buna bir de hiçbir bakire yüzünün aynı masum hisse, aynı melankolik ifadeye sahip olamayacağını ekleyin.

Sanki bir tevekkül timsaliydi.

Bir gün, bu kızın yüzü aydınlandı. Annesinin planladığı bu sefaletler içinde, Tanrı günahlara karşın ona bir mutluluk bahşetmiş gibi oldu. Hem neden, onu güçsüz yaratan Tanrı, hayatının acılı yükü altında onu tesellisiz bıraksındı? Bir gün, hamile olduğunu fark etti, lekesiz kalan yanı, sevinçten titredi. Ruhun garip kaçamakları vardır. Louise kendisini öylesine mutlu eden bu haberi annesine söylemeye koştu.

Bunları anlatmak belki utanç verici, bununla birlikte biz burada latif günahlar için methiyeler düzmüyor, eğer dinlemeden yargılanan, yargılamadan hor görülen bu varlıkların işkencelerini ara sıra ortaya koymaya inanmasak belki de söylememekle daha iyi edeceğimiz gerçek bir olay anlatıyoruz; utanç verici diyorduk, ama anne, kızına halihazırda iki kişi rahat geçinemediklerini, üç

kişi hiç geçinemeyeceklerini, böyle çocukların gereksiz, hamileliğin ise bir zaman kaybı olduğunu söyledi.

Ertesi gün, yalnızca annenin bir arkadaşı olduğunu belirteceğimiz bir ebe, birkaç gün yatakta kaldıktan sonra eskisinden daha solgun daha güçsüz kalkan Louise'i görmeye geldi.

Üç ay sonra, bir adam ona acıdı, ruhsal ve bedensel sağlığı ile ilgilendi; ama son ruhsal sarsıntı fazlasıyla şiddetli olmuştu ve Louise yaptığı düşüğün ardından öldü.

Annesi hâlâ yaşıyor: Nasıl? Tanrı bilir.

Bu hikâye, gümüş takımları izlerken aklıma geldi, görülen o ki bu düşüncelerle bir süre vakit geçirmişim, çünkü dairede benden ve bekçiden başka kimse kalmamıştı, bekçi bir şeyler araklamayayım diye beni kapıdan dikkatle gözlüyordu.

Kendisinde ciddi endişeler uyandırmış olduğum bu cesur adama yaklaştım, “Bana burada oturan kişinin adını bağışlayabilir misiniz Mösyö,” dedim.

“Matmazel Marguerite Gautier.”

Bu kızı ismen tanıyordum, daha önce görmüşlüğüm de vardı. “Nasıl olur? Marguerite Gautier öldü mü?” dedim bekçiye.

“Evet, Mösyö.”

“Peki ne zaman?”

“Sanırım üç hafta oldu.”

“Ee, neden gezdiriyorlar daireyi?”

“Alacaklılar böylesinin satışı daha da yükselteceğini düşündüler. Müşteriler mobilyaların ve kumaşların uyandırdığı etkiyi önceden görebiliyorlar; anlarsınız ya, böylesi, almayı özendirir.”

“Borçları vardı demek?” “Evet Mösyö, hem de pek çok!”

“Ama satış bunları karşılar kuşkusuz, değil mi?”

“Fazlasıyla.”

“Artan kime kalacak o zaman?”

“Ailesine.”

“Demek ailesi var?”

“Anlaşılan öyle.”

“Teşekkür ederim Mösyö.”

Niyetim konusunda içi rahat eden bekçi beni selamladı, oradan ayrıldım.

Evime dönerken “Zavallı kız!” diyordum, çok üzüntülü bir şekilde ölmüş olmalı, çünkü onun dünyasında, ancak sağlıklıysan dost bulursun.

Elimde olmadan Marguerite Gautier'nin kaderine acıyordum.

Birçok insana belki gülünç gelecek ama, metreslere karşı bitmez tükenmez bir bağışlayıcılık vardır bende, bu bağışlayıcılığı tartışmaya bile gerek görmem. Bir gün, emniyet müdürlüğüne pasaport almaya giderken, bitişik sokaklardan birinde iki jandarmanın götürdüğü bir kadın gördüm. Bu kızın ne yaptığını bilmiyorum, tek söyleyebileceğim, tutuklanarak ayrılmak zorunda kaldığı birkaç aylık bir çocuğu öperek hüngür hüngür ağladığıydı. O günden beri, bir kadını ilk bakışta hor görmemeyi öğrendim.

II

Satış ayın 16'sındaydı.

Ziyaretler ve satış arasında döşemecilere duvar kaplamalarını, perdeleri vb söksünler diye zaman vermek için bir günlük boşluk bırakılmıştı.

O dönemde, yolculuktan dönüyordum. Başkente dönen birine her zaman arkadaşlarının bildirdiği büyük haberlerden biri gibi, Marguerite'in ölümünü bana bildirmemeleri oldukça doğaldı. Marguerite güzeldi, ama bu kadınların az bulunur hayatları ne kadar ses getirirse, ölümleri o kadar az duyulur. Bunlar, doğdukları gibi batan güneşlerdendirler, sönük.

Ölümleri, genç öldüklerinde, bütün sevgilileri tarafından aynı zamanda öğrenilir, çünkü Paris'te tanınmış bir kızın tüm sevgilileri neredeyse yakın dosttur. Hakkında birkaç hatıra değiş tokuş edilir, her birinin hayatı, bu olay yüzünden tek bir gözyaşına bile bulanmadan sürüp gider.

Bugün, yirmi beş yaşında olunca, gözyaşları alelade harcanamayacak kadar nadir hale gelir. Verilse verilse ailelere verilir, bu da onların hakkıdır, bu gözyaşları için çok masraf etmişlerdir.

Bense, Marguerite'in hiçbir eşyasının üstünde baş harfim bulunmasa da, demin itiraf ettiğim bu içgüdüsel bağışlayıcılık, bu doğal acımadan dolayı ölümünü belki de hak etmediğinden daha uzun düşünüyordum.

Marguerite'e, iki muhteşem at bağlı, mavi küçük bir kupa arabasında her gün geldiği Champs-Elysées'de sık sık rastladığımı, o zamanlar onda benzerlerinde pek olmayan bir farklılık, gerçekten olağanüstü bir güzelliğin belirginleştirdiği bir farklılık saptadığımı hatırlıyordum.

Bu zavallı gözdeler dışarı çıktıklarında onlara her zaman alelade kimseler eşlik eder.

Hiçbir erkek, onlarla beraber görünerek, ifşa olmaya razı olmadığından ve onlar da yalnızlıktan nefret ettiklerinden, yanlarına ya daha az mutlu olan, arabası olmayan ya da şıklıklarının hiçbir gerekçesi olmayan, eşlik ettikleri kadın hakkında her ne olursa olsun birkaç ayrıntı öğrenmek istenildiğinde kendilerine çekinmeden yanaşılıp soru yöneltilebilecek şık ve yaşlı kadınları alırlardı.

Marguerite için durum böyle değildi. Champs-Elysées'ye her zaman yalnız, kendini olabildiğince sakladığı arabasında, kışın büyük bir kaşmir şala sarınmış, yazın oldukça basit elbiseler giyinmiş olarak gelirdi; en sevdiği gezinti yerlerinde tanıdığı insanlara rastladığı halde, tesadüfen gülümserse, yalnız onlar görebilirlerdi tebessümünü, ancak bir düşes böyle gülebilirdi.

Bütün meslektaşlarının yaptığı ve yapmış olduğu gibi göbekten, Champ-Elysées'nin girişine kadar dolaşmazdı. İki atı onu hızlıca Bois'ya götürürdü. Orada, arabadan iner, bir saat yürür, kupa arabasına biner, hızlıca evine dönerdi.

Kimi kez tanık olduğum tüm bu ayrıntılar, gözlerimin önünden geçiyor, güzel bir eserin tamamen tahrip olmasına üzüldür gibi bu kızın ölümüne üzülyordum.

Oysa, Marguerite'inki gibi bir güzellikten daha çekicisini görmek imkânsızdı.

Fazla uzun ve ince olan bu kadın, doğanın bu gafletini, giydiklerinde basit düzenlemeler yaparak yok etme sanatının ustasıydı. Her iki yandan ipek bir elbisenin geniş fırfırlarının çıkmasına izin veren, ucu yere değen kaşmir şalı ve göğsüne dayadığı iki elini

saklayan kalın el kürkü, öylesine ustaca düzenlenmiş kıvrımlarla çevriliydi ki bir göz ne kadar müşkülpesent olursa olsun hatlarına hiçbir şey diyemezdi.

Harika başı, özel bir süslenme nesnesiydi. Çok küçüktü, Musset'nin diyeceği gibi, annesi bu başı, özenle süslensin diye bu kadar küçük yapmıştı.

Betimlenemez zariflikte bir oval yüze, üstünde resmedilmiş hissi veren öylesine düzgün yaydan kaşlar olan iki siyah göz koyun; bu gözleri, aşağıya indiğinde yanakların pembe rengine gölgelerini bırakan uzun kirpiklerle perdeleyin; haz dünyasına doğru ateşli bir istek duymaktan birazcık açılmış delikleri olan ince, dik, karakteristik bir burun, süt gibi beyaz dişlere nezaketle açılan dudakları olan düzgün bir ağız çizin; hiçbir elin dokunmadığı şeftalileri kaplayan kadife rengiyle de cildi boyayın, bu sevimli başın bütünü ortaya çıkar.

Kömür gibi siyah saçlar, doğal dalgalı ya da değil, altına iki geniş bant şeklinde açılıyor, ucunda her biri dört, beş bin frank değerinde olan iki elmasın parladığı kulakları açıkta bırakacak şekilde başın arkasında yitiyordu.

Nasıl oluyordu da ateşli hayatı Marguerite'in yüzünde bakirelere benzeyen, hatta yüzünün karakteri olan çocuksu bir ifadeye izin verebiliyordu, bunu anlamadan saptadığımızı belirtmek zorundayız.

Marguerite'de onu çezebilecek tek adam olan Vidal tarafından yapılmış bir portresi vardı. Ölümünden sonra bu portre birkaç günlüğüne bende kalmıştı, bu portre öylesine ona benziyordu ki hafızamın yetmediği durumlarda buradaki bilgileri vermek için ondan yararlandım.

Bu bölümün ayrıntılarının bazılarını daha sonra öğrendim, ama bu kadının hikâyesi başlayınca bir daha geri dönmek için hepsini hemen yazıyorum.

Marguerite, tüm ilk temsillere katılıyor ve tüm akşamlarını tiyatro ya da baloda geçiriyordu. Her yeni oyunda onun da orada,

hiçbir zaman ayrılmadığı dürbünü, bir paket şekeri ve bir buket kamelyasıyla, zemin katta ön sıradaki locasında görüleceğinden emin olunurdu.

Aydın yirmi beş günü, kamelyalar beyaz, diğer beş günü kırmızı oluyordu; açıklayamayıp sadece belirttiğim, benim gibi tiyatronun müdavimleri ve arkadaşları tarafından da fark edilen bu renk çeşitliliğinin nedeni hiçbir zaman öğrenilemedi.

Marguerite kamelyalar dışında bir çiçekle hiçbir zaman görülmedi. Çiçekçisi Madam Barjon da ona Kamelyalı Kadın adını verdi ve bu ad böylece kaldı.

Ayrıca, Paris'te belli bir çevrenin içinde yaşayan herkes gibi, Marguerite'in en şık genç adamların sevgilisi olduğunu, seven ve sevilenin birbirlerinden mutlu olduğunu bir kanıtı olarak Marguerite'in bunu açıkça dile getirdiğini, bu kişilerin de bundan övündüğünü biliyordum.

Bununla birlikte, yaklaşık üç senedir, Bagnères'e yaptığı yolculuktan beri, çok zengin, onu eski hayatından olabildiğince koparmaya çalışan, Marguerite'in de buna oldukça razı görüldüğü yabancı bir ihtiyar dükten başka kimse ile yaşamadığı söyleniyordu.

Bu konuda işte bana anlatılanlar:

1842 senesinin ilkbaharında, Marguerite öylesine zayıflamış, öylesine değişmişti ki doktorlar kaplıcaları önermişler, o da Bagnères için yola çıkmıştı.

Burada, hastalar arasında, bahsettiğimiz Dük'ün kızı da bulunuyordu, bu kız Marguerite'le aynı hastalığı taşıdığı gibi ona da çok benziyordu, o kadar ki, onları gören kardeş sanabilirdi. Yalnız genç düşüş veremin üçüncü derecesindeydi, zaten Marguerite geldikten kısa bir zaman sonra da ölmüştü.

Bir sabah, kalbin bir parçasını defnettği toprağa yakın olmak için Bagnères'te kalan Dük, iki yanı ağaçlı bir yolun dönemecinde Marguerite'i fark etti.

Çocuğunun gölgesi geçiyor gibi geldi kendisine, ona doğru yürüdü, ellerini tuttu, ağlayarak onu öptü, kim olduğunu sormadan, onu görmek, kendisini ölen kızının yaşayan bir hayali gibi sevmek için izin istedi.

Bagnères'te oda hizmetçisiyle yalnız olan, şerefini tehlikeye sokmak gibi bir korkusu da bulunmayan Marguerite, Dük'le isteği konusunda anlaştı.

Bagnères'te kendisini tanıyan kimseler, Matmazel Gautier'nin gerçek durumu hakkında Dük'ü uyarmaya gittiler. Yaşlı adam için bu, sarsıcı bir darbe oldu, çünkü burada kızına olan benzerlik bitiyordu, ama artık çok geçti. Genç kadın kalbinin bir ihtiyacı, tek bahanesi, hâlâ yaşamasının tek mazereti olmuştu.

Ona hiçbir sitemde bulunmadı, bulunmaya hakkı yoktu, ama hayatını değiştirmeyi becerip beceremeyeceğini, bu fedakârlığa karşılık arzu edebileceği tüm istekleri gerçekleştirme teklifinde bulunarak sordu. Marguerite de bunu yapabileceğine söz verdi.

O sıralarda heyecanlı yapıda olan Marguerite'in hasta olduğunu söylemek gerekir. Geçmiş, hastalığının başlıca sebeplerinden biri gibi görünüyordu, bir çeşit batıl inanç, pişmanlığının ve yön değiştirmesinin karşılığında Tanrı'nın güzelliğini ve sağlığını ona bırakacağı umuduna kapılmasına neden oldu.

Gerçekten de yaz sonu geldiğinde kaplıca, gezintiler, doğal yorgunluk ve uyku, sağlığını aşağı yukarı düzeltmişti.

Dük, Bagnères'te olduğu gibi onu görmeye devam edeceği Paris'e kadar Marguerite'e eşlik etti.

Ne gerçek başlangıcı ne de gerçek nedeni bilinen bu ilişki, büyük bir sansasyon yarattı, çünkü Dük büyük servetiyle tanınırken şimdi de savurganlığıyla biliniyordu.

Genç kadınla yaşlı Dük arasındaki yakınlığı, zengin ihtiyarlar da sık rastlanan çapkınlığa yordular. Gerçekler dışında her şey inandılar.

Bununla birlikte, bu babanın Marguerite'e duyduđu hissin öylesi-
ne temiz bir nedeni vardı ki, kalp ilişkileri dışında onunla başka bir
ilişki kurmak ona enstet ilişki gibi gelirdi, kızına söyleyemeyeceği
tek bir kelimeyi hiçbir zaman ona söylememiştii.

Kahramanımızı olduğundan başka gösterme düşüncesi bize
uzaktır. Bu nedenle Marguerite'in, Bagnères'te kaldığı süre boyunca
Dük'e verdiği sözü tuttuđunu söyleyeceđiz; ama bir kez Paris'e
dönüldüğünde, sefiş yaşama, balolara, içki âlemlerine alışmış bu
kıza, sadece Dük'ün düzenli ziyaretleri tarafından bozulan yalnızlığı
sıkıntıdan öldürecekmiş gibi gelmişti, eski hayatının yakıcı soluğu
kafasının ve yüreğinin üstünden geçiyordu.

Marguerite'in bu yolculuktan daha önce hiç olmadığı kadar gü-
zel döndüğünü, yirmi yaşında olduğunu, uyuyan ama yenilmemiş
hastalığın, ona göğüs hastalıklarının neredeyse her zaman sonucu
olan ateşli istekler vermeye devam ettiğini ekleyin.

Dük, genç kadınının bir rezilliğini suçüstü yakalamak için pu-
suda bekleyen, onunla olduğu için itibarını lekelediğini söyleyen
arkadaşlarının, Marguerite'in kendisinin ziyarete gelmeyeceğinden
emin olduğu saatlerde ziyaretçi kabul ettiğini, bu ziyaretlerin ge-
nellikle sabaha kadar uzadığını söyledikleri ve hatta kanıtladıkları
zaman büyük bir üzüntüye düştü.

Sorduğunda Marguerite art niyet gözetmeden onunla ilgilenmeyi
bırakmasını öğütleyerek her şeyi Dük'e itiraf etti, çünkü kendinde
verilen sözleri tutma gücünü bulamıyor, aldattığı bir adamın iyi-
liklerini daha fazla almak istemiyordu.

Dük sekiz gün ortada görünmeden durdu, tüm yapabildiđi bu
oldu, sekizinci gün Marguerite'e onu olduğu gibi kabul edeceğine
söz vererek, yeniden görüşmek için yalvarmaya geldi, onu görmesi
yeterliydi, ölmesi gerekse bile ona hiçbir sitemde bulunmayacağına
yemin etti.

İşte Marguerite'in dönüşünden üç ay sonra, yani 1842 yılı Kasım
ya da Aralık ayında olaylar bu durumda seyrediyordu.

III

Ayın on altısı, saat birde, Antin Sokağı'ndaydım.

Arabaların girdiği kapıdan açık arttırma tellallarının bağırışları duyuluyordu.

Daire meraklı insanlarla doluydu.

Belki basit hazlarına gizlice özendikleri, hiçbir zaman aynı ortam içinde bulunamayacakları kadınları yakından görmek hakkını elde etmek için bir kez daha açık arttırmayı bahane eden birkaç soylu kadın tarafından sinsice incelenen seçkin sefahat dünyasının tüm ünlüleri buradaydı.

Madam Düşes de F., günümüz metreslerinin en acı örneklerinden biri olan Matmazel A... ile dirsek dirseğeydi; Markiz de T..., dönemimizin kocasını aldatan kadınlarının en tanınmış ve en zarifi Madam D...'nin arttırdığı mobilyayı almakta tereddüt ediyordu, Paris'te, Madrid'de varını yoğunu yitirdi diye geçinen, kısacası kazancının bir kuruşunu bile harcamamış olan Dük Y. bir yandan, zaman zaman söylediğini yazmayı ve yazdığını imzalamayı isteyen en nükteci öykücülerimizden Madam M. ile sohbet ederken diğer yandan hemen hemen her zaman pembe ya da mavi giyinen, arabasını Tony'nin kendisine on bin franga sattığı ve... ödediği iki büyük siyah ata çektiren, Champs-Élysées'nin güzel gezgini Madam de N... ile gizli gizli bakışıyordu. Nihayet yüksek tabakadan kadınların çeyizleri ile edindiklerinin iki katını, diğerlerinin sevgililerinden

sağladıkları kazancın üç katını tek yeteneği ile kazanan Matmazel R..., soğuğa rağmen birkaç öte beri satın almak için gelmişti, en çok bakılanlardan biri de oydu.

Bu salonda toplanmış ve birlikte bulunmaktan epey şaşkın daha birçok insanın baş harflerini burada sıralayabilirdik; ama okuru sıklıktan korktuk.

Herkesin çılgınca eğlendiğini, burada bulunan kadınların çoğunun ölmüş kadını tanıdığını, ama onu hatırlamıyorlarmış gibi göründüklerini söyleyelim yalnızca.

Kahkahalarla gülünüyordu; tellallar avazları çıktığı kadar bağlıyorlardı; satış masalarının önüne konulmuş sandalyeleri işgal eden tüccarlar, ticaretlerini sakın sakın yapabilmek için sessizliği sağlamayı boşuna deniyorlardı. Hiçbir toplantı bundan daha çeşitli, daha gürültülü olamazdı.

Bu tantananın, borçlarını ödemek için mobilyaları satılan bu zavallı yaratığın son nefesini verdiği odanın yanında cereyan ettiğini düşünerek bu iç karartıcı kargaşanın içine sessizce sokuluverdim. Almadan çok incelemeye gelmiştim, satış yaptırmaya çalışan alacaklıların bir eşya ummadıkları bir fiyata yükseldiğinde ışı ışı parlayan yüzlerine bakıyordum.

Bu kadının fuhuşu üzerinden vurgun yapıp sırtından yüzde yüz kazanç sağlayan, hayatının son zamanlarında onu senetlerle hırpalayan, ölümünden sonra da utanılacak kredilerinin menfaatiyle birlikte dürüst hesaplarının meyvelerini toplamaya gelen namuslu insanlar.

Hırsızlar ve tüccarların tek tanrısı olduğuna inanan eskiler ne kadar da haklıymış!

Elbiseler, kaşmir kumaşlar, mücevherler inanılmaz bir hızla satılıyordu. Bunların hiçbiri bana göre değildi, bekliyordum.

Birdenbire, “Kusursuz ciltlenmiş, kenarı yaldızlı bir kitap, adı: *Manon Lescaut*. İlk sayfasında bir şeyler yazılı. On frank.” diye